

Collach

van

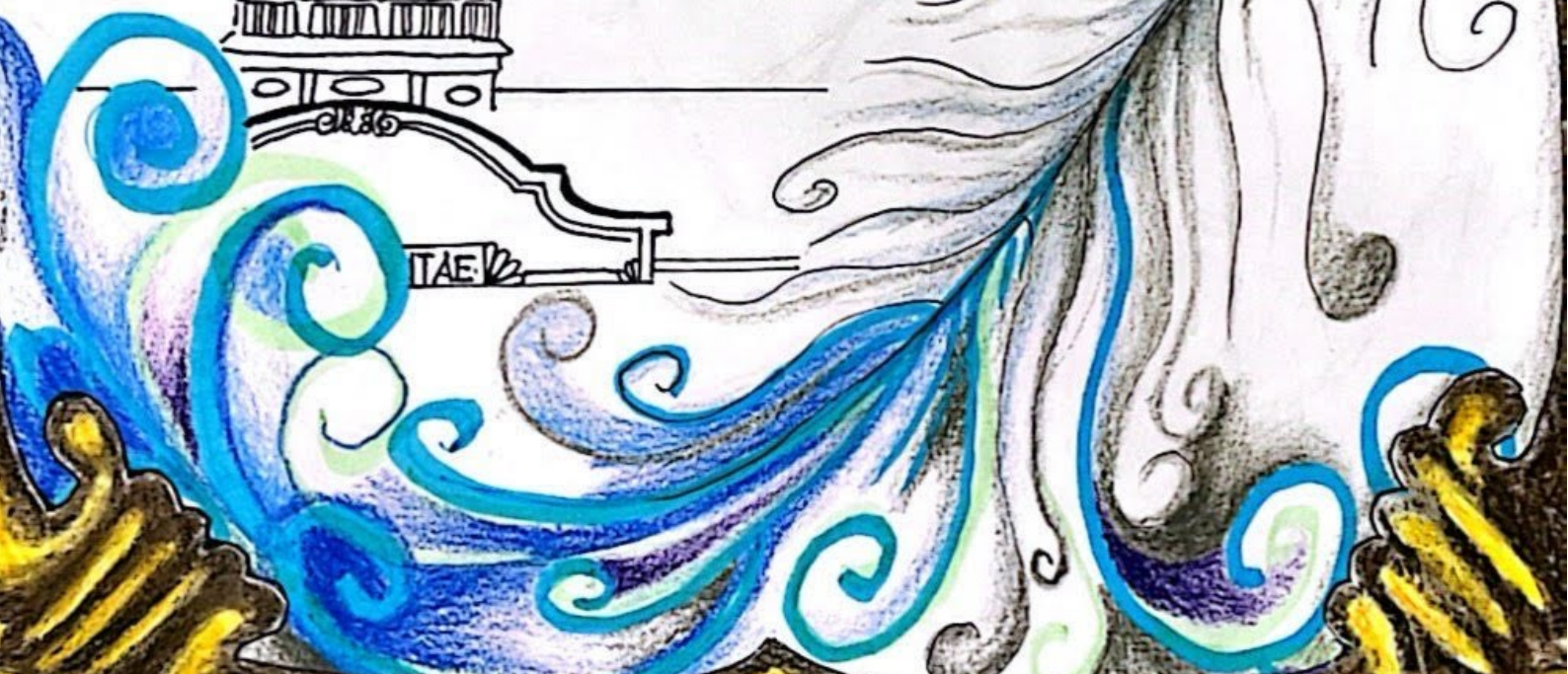
„A művészetnek csak egy
törvénye van; csinálj, amit akarsz,
ha meg tudod csinálni.”

Ignotus

2016

TAE

Szerkesztői levél

Az újság névválasztása négy dolgot kíván kifejezni.

Egyrészt ki szeretnénk mutatni nagyrabecsülésünket Igazgatónk iránt, akinek ezen ikonikus kijelentését mindannyian jól ismerjük.

Másrészt megláttuk a mondat mögöttes, metaforikus jelentését is: Van tollad, tollad az alkotáshoz, a vers- és novellaíráshoz, használd tehát. Van tollad a rajzhoz, festéshez, a művészethez. És van tollad, mint a madaraknak, így Te is tudsz szárnyalni - tedd hát meg!

Jelszavunknak Ignotus híres mondatát választottuk: "A művészetnek csak egy törvénye van; csinálj, amit akarsz, ha meg tudod csinálni."

Mi azon leszünk, hogy a lehető legtöbbet tegyük a művészetért, és teret biztosítsunk mindazoknak, akik eddig nem merték, nem tudták hallatni a hangjukat. A célunk az, hogy ez az iskolaiújság egyszerre legyen az alkotóké és a műélvezőké, és létrehozzunk vele egy összetartó közösséget kortól, nemtől és érdeklődési körtől függetlenül.

A Szerkesztőség

Ti küldtétek

Vándorlásaim közepette valahol elhagytam rózsaszín pulcsimat a Legjobb diák felirattal. Aki látta kallódni valahol, kérem, adja le a portán. Köszönöm!!!

Kedden az 5. órában előttem álltál a büfében. Sajtos szendvicset és tejberizst kértél, és elmentedben rám mosolyogtál. Szívesen megismernélek jobban. Találkozzunk a Margit-sziget előtt csütörtökön a 7. óra után.

Mielőbbi időpontot kérnék a helyi fodrászszalonba, ha lehetséges, valamelyik hosszú szünetben, mert óráimról nem késhetek. A lehetőségekről, kérem, tájékoztasson a csontos.attila@szmg.hu e-mail címen, vagy élőszóban az

Kidolgozott töri tételek eladóak. Ár: 5000 Ft/darab, vagy egy kidolgozott magyar tétel/darab. Minden ötödik órai szünetben a büfében vagyok, ott megtaláltok. Ha nem, kérdezősködjetek.

Elvesztettem kézzel írt Ember tragédia tételmet. Még visszavásárolni is hajlandó vagyok. Megtalálsz a 12.b-

Kérem az osztályfőnököket, tisztázzák a diákokkal a sor fogalmát, hogy jogos felháborodásomnak hangot adván ne csodálkozó arcokkal találkozzak! F.I.

Annak, aki megelőzött a büfénél a sorban hétfőn a harmadik óra után: legközelebb kiveszem a kezedből az ice teát és a fejedre öntöm.

Találtam egy narancssárga tolltartót az üveges teremben. Három kék, egy zöld és egy fekete toll van benne, meg néhány ceruza, egy hegyező és egy cicás radír. Volt benne rágó is, de azt megettem. A tulajdonosa jelentkezzen a 9.c-ben.

Ezt annak küldöm, aki a szerda negyedik óra utáni szünetben az ebédlőben elvett egy C menüt, pedig a gép azt írta, hogy A-t rendelt: egy diétás kóla meg két tábla oreós csoki, és hallgatok. Találkozzunk a Himfy utcában pénteken négykor.

Beadandó fogalmazások hamisítását vállalom. Az ár 20 000-nél kezdődik, de minél több a borraivaló, annál jobb a munka. A 10.d-ben keressetek.

Kedves G.V., amióta először találkoztunk, nem tudlak kiverni a fejemből. Te vagy a legszebb, legokosabb, legkedvesebb lány, akivel valaha találkoztam. Leszel a barátnőm? Szeretettel: F.E.

Jertek, énekeljete! Minden csütörtökön a 6.óra után várunk mindenkit egy jó közös éneklésre a kápolnában. Nem baj, ha nincs hangod, nem vagy egyedül. Szabi bá

Szárnyaló szavak

Céltalan futam

*itt a konstans dilemma
újra és újra mindennap
évek óta fel-felkap.*

*régen mindenben ott volt
kislányként könnyen jött:
minden kedves tekintet mögött.*

*az összes követ megmozgattam
mindent felforgattam érte;
a zuhanás célját a létbe.*

*pillanatnyi, földi gyönyörök.
véggépp rabjuk lettem.*

csak a fájdalmat kergettem.

*a melankólia szépsége
megitatott a gyönyör-kehelyből:
csorgott a részvét a szemekből*

*kerestem más emberekben.
senki nem adhatott eleget
valójában nem is lehetett.*

*új nézőpont:
konkrét választ akarok!
ellepnek a gondolat-cafatok...*

*az alázatot választottam.
majd megmondja valaki,
akinek mélyebbek a ráncai*

*diogenész: erényes élet
nietzsche: agónia
plath: aktív végzet
camus: ne keresd, nem érdemes...
(csak az élet létét szeresd)*

pillanatnyi konklúzió: minden és semmi.

*úgy lesz meg a kincs, a fény,
a Boldogság
ha én is késsel fenyegetőző
szabad lélekké leszek a végén.*

Lelkem

*sötétben vagyok
mit érzek már nem tudom
Istennek már nem válaszolok
kapálozva keresem
hol kéne most lennem
fáj amit látok
és amivé válok
fásul lelkem
csordul szívem
nappal jól vagyok
éjjel felborulok
egyre nehezebben hiszem
hogy hitem rendben lesz
madár lennék
messze mennék
végét látom
epedve várom
boldogulásom.*

Örökké

*Megtörik a jég, de az ígéret is,
Könnyen megszegik, pedig nem volthamis.
Az „örökké” egy szó, jelentése nincsen,
Egyszer majd véget ér, s az eleje sincsingyen.*

*Az emlék szép, a búcsú fáj,
És pont ez benne a báj,
Örökké nem, de most igen,
Nem marad örökké senki sem.*

*Lesz olyan, ki boldoggá tesz,
De ha megun, mindent elvesz.
Lesz olyan, ki bajban társad,
De nem örül a boldogságnak.
Lesz ilyen, olyan, más és más,
Egy barát, egy tanítás,
S mikor minden leckét tudsz már,
Meglátod, elmúlni hogy tudnál.*

Emlékezet

Én még emlékszem a jóra
Az erdőn átfolyó folyóra
A szél fúttá levelekre
És a nevető gyerekekre

Én még emlékszem az életre
A sok gyönyörre a lélekben
A smaragdzöld selymes fűre
Mely elveszett a nagy tűzben

Én még emlékszem a gögre
Amivel fiatalon jártuk ezt a földet
Ahogy láncra vertünk volna egy népet
Mert elménket elemésztette egy méreg

Én még emlékszem a sikolyokra
Ahogy gyermekeinkre tettünk láncokat
És ők másik szülőjükhöz fordulnának
De ott is csak ellenségre találnak

Én még emlékszem a császárukra
Arrandorra, a napcsászárra
Amint aranypáncélban hív minket hadba
És mi fiatalon boldogan követjük a harcba

Én még emlékszem a háborúra
Az első dicsfényes napokra
Amit mindegy ki nyer, mi vagy az emberek
Csak szolgaságot hozott volna az elfeknek

Én még emlékszem a seregre
Ahogy összecsapott az emberekkel
Amivel el akartuk venni az elfek áldását
Minden seb és betegség gyógyítását

Én még emlékszem D'murra
A régi fényében az óriási városra
De ahogy a seregeink elfoglalták volna
Bezárult mögöttünk a csapda kapuja

Én még emlékszem a tűzre
Ahogy menekültünk a városból úzve
Kevesen éltük túl a rémet
Mert a nemesek feláldozták a polgári népet

Én még emlékszem a hamura
Ami szürkén várt ránk otthonunkban
Amíg mi távol voltunk
leégett a legszebb kincsünk

Én még emlékszem az erdőnk szívére
Drága, csodálatos Szolindenre
Ahogy éjjel a nap helyett világított
Nappal pedig a csillagok helyett sziporkázott

Én még emlékszem az ürességre
Ami tetteink után költözött a lelkünkbe
A sok vérre, ami fölöslegesen öntözte a
földet
Az elfek pedig elvonultak a világ egy másik
szegletébe

Én még emlékszem mindenre
A sok semmiért elvett életre
Ha nem másíthatom meg bűneinket
Soha el nem felejttem őket

Az Ósanya

Egy kisváros szélén, ahol a templomok harangjai méltóságteljesen kondultak, élt egy nő, aki keresztényi maszk mögé rejtette lelkében rejltő sötétséget. Az emberek hitték, hogy ő egy lelki vezető, pedig valójában egy ördögi gondolatokkal teli lélek volt, kinek gúnyja ocsmányabb volt, mint a pokol mélyén fészkelődő démonoké. A város Ósanyának nevezi nevetséges megjátszott népies viselkedése miatt. Azt mondta, szereti és tiszteli a vallásos embereket, de valójában gyűlölte mindazokat, akik más hitet vallottak, különösen a zsidókat. Pedig érdekes módon volt egy idő, amikor a zsidó hitet követő férfi volt a férje. Ám ezt elfelejtette, és most egy fiatal táncossal lépett félre, és csalta meg hátulról a férje bizalmát. Az árulás árnyékában élve, a hatalom sötét zugait kihasználva pénzhez jutott. De nem csak pénzt, még díjakat is kapott, mintha még mindig az évekkel ezelőtti zenei alkotásait milliók hallgatnák. Az igazság azonban az volt, hogy évek óta nem hozott létre semmi értéket, csak a hazugságok és manipulációk ködébe temetett mindent. Az élete olyan volt, mint egy hirtelen fellángoló, hisztérikus lázadás, mely a körülötte lévő világ irányításától való félelméből született újjá. Megpróbált új életet kezdeni a kereszténység útján járva, de igazából csak a hazugságok szövevényében tapogatott. Elfejtette, hogy a keresztény hit a szeretet, megbocsátás és öröm útja, nem pedig az emberek manipulációjának eszköze. Így a sötétségben tovább kóborolt, és a szívét körülvevő bűnök árnyékában megfeledkezett arról, hogy a valódi megtisztulás az őszinte belső változásban rejlik. Az emberek pedig figyeltek és csodálkoztak, hogy mikor fog véget érni az őrült játszma, és mikor találja meg az Őszinte Igazságot. Az Ósanya általában népies öltözetet hordott, de mindig túlzottan próbálta felhívni magára a figyelmet. Emlékezetes volt az-az alkalom, amikor a matyóhímzés hagyományos mintáit próbálta modernizálni. Híres matyóhímzéseiket próbálta felhasználni, miközben csillogó Rolex órát hordott a csuklóján.

MARJORIE: AZ IDŐ ARANYA

2042. szeptember 14. Percre pontosan tudta a halálnapját. Caroline Davis mégis mosolyogva ment iskolába. Azóta peregtek élete percei hogy Liam meghalt.

Azt követően mintha szárnyai nőttek volna; már semmi sem kötötte igazán a földi élethez. Már csak a tettekben hitt és bármit képes volt megtenni: bármit hogy időt nyerjen.

- Mit mondott a doki? - tudakolta Max, mikor átlépte a küszöböt.

- Jól vagyok.

Caroline becsapta maga mögött az ajtót.

- Most is látod igaz? - sopánkodott a srác és kezébe temetett arccal a konyhapultra rogyott.

- Mindig. - suttogta Caroline és elhagyta a szobát. Akarva akaratlanul barátjának halála napján megjelent neki a homokóra, melynek minden egyes homokja életének egy-egy másodpercét jelentette. Lassan már alig maradt ideje.

A világ új rendje szerint persze aligha számított ez szokatlannak. A gazdagokat többé nem a vagyonuk emelte a gyengébbek fölé: a pénzt a rendelkezésre álló idő mértéke váltotta föl. Az aranyból is értékesebbnek bizonyult.

- Carol nem csinálhatod ezt. Órák óta várok rád. - Caroline-nak bosszúsan kellett tudomásul vennie, hogy Max lerázhatatlan. A fiú egyenesen berontott a szobájába majd teljesen ledermedt. Carol gyógyszeres dobozok között ült az ágyon és már vízhólyagossá vált ujjakkal újra ugyanazokat a számokat véste egy füzet minden egyes oldalára. A fiú odarohant. Kirántotta kezéből a füzetet.

- Nem szeded a gyógyszereket. - állapította meg kissé aggodalmasan, megkocogtatva egy dobozt.

- Nem szedálhatnak le.

- Pedig kéne. - Max a számokra meredt, amik vörös betűikkel üvöltöttek rá a papír fehérségéből.

- Max. -a fiú összerezzen. - Meg fogok halni.
- Mind meghalunk Caroline. - Max feltápáskodott. - Ki előbb, ki utóbb. - Unottan a lány felé lökött egy nyugtatót. - Haza ért a nővéred.

Jasmine-nal az volt a baj hogy folyton a telefonját bújta. Életének legalább a felét hülye posztokra pazarolta.

- Figyelj Jas el kell mondanom valamit. - huppant nővére mellé Carol, miután a lány levetette magát a kanapéra.

- Aha. - Jas újabb storyt posztolt; Carol úgy látta a haza felé vezető úton látottakat osztja meg éppen jelentősre nőtt követő táborával.

- Jasmine nincs erre idő! - csattant föl Carol.

- Ne hisztizz már... - Caroline hirtelen kiverte a kezéből a telefont. Betört a képernyője.

- Nincs erre időm!

Neked komoly problémáid vannak. - jegyezte meg a nővére higgadtan. - Dilis vagy mióta meghalt. Még jó hogy néhány napig nem látom a búval bélelt ábrázatodat. Felvette a törött készüléket és a dolgozó asztalhoz masírozott. Bekapcsolta a laptopját.

Caroline joggal érezhette hogy senki nem figyel rá. Szülei sokat dolgoztak, bár minden egyes nappal csak egyre távolabb kerültek attól hogy pénz helyett végre időt kapjanak. Amúgy sem tudták volna igazságosan megosztani. Liam volt az egyetlen ezen a földgolyón, aki megértette. De a fiút 2 hónapja elvitte a betegség. Caroline először azt hitte megőrült: az óra neki jelent meg és minden egyes nap csak pergett és telt-múlt az idő. Az orvosok ráhúzták: az egész csak szomatiform. Talán a gyász okozza; talán sosem volt komplett. Aztán megjelent a halálnap dátuma is és a homokóra értelmet nyert. Caroline úgy sejtette, aki így jár arra sosem vár az örökké valóság. Az eltelt hónapok alatt lassan "megbékélt" a ténnyel és megtett piszkos dolgokat, tudva hogy szeptember 14. -én úgylis elviszi a kaszás. De a legjelentősebb tettek még hátra voltak. Liam halála újra írta a bakancs listát: Caroline mindig is meg akart tenni valamit, ami

a fiú nélkül nem sikerülhetett volna. A halála napján ráadásul jól össze is veszték. Caroline úgy gondolta a kialakult helyzet éppen megfelelő arra hogy jóvá tegye a hibáit. Egy táskába összeszedte minden értékét és útnak indult. A bank épülete börtönre hasonlított; aki bement akár örök rabságra is kárhoztathatta magát.

- Mennyi van magánál? - kérdezte az ügyintéző fáradt hangon. Caroline a pultra borította a táska tartalmát: összes megtakarított zsebpénzét meg néhányat anyja ékszerei közül. - Úgy értettem mennyi időt hajlandó rááldozni az ügyintézésre?

Caroline tudta hogy az ilyesmi gyakran a fél életébe is kerülhet az embernek. Neki pedig csak egyetlen napja maradt. Elővette a tárcáját benne anyja kártyájával.

- 12 óra. - Minél többet ajánl annál hamarabb kerül sorra.

A nő elvigyorodott.

- Kövessen. - intette.

#

Az eljárás pofon egyszerű volt. A mai világban már úgy csúrték csavarták az idő fogaskerekeit ahogy nem szégyellték. Carol a homokóra megjelenését követően dili dokitól dili dokiig járt mígnem válaszokra akadt: helyzete különleges a maga nemében és kihasználásra érdemes. Szükség lesz a legfontosabb emlékeire. Letéti díjnak. -magyarázta a nő. Caroline épp a múltba indult: emlékei hidat képeztek jelen és múlt között. Emlékein keresztül a múlt újra valósággá válhatott. Lehunyta a szemét. Mikor újból kinyitotta mintha kiüresedett volna, nem is sejtette mi hiányzik belőle. A homokóra vészjóslóan pörgött. Amilyen gyorsan csak tudta szedte a lábát a kórház felé. Ezen a napon halt meg Liam; a terve világos volt: nem halhatnak meg anélkül hogy nem érintették és csókolták meg egymást.

Végig lopakodott a folyosón; a látogatási idő már régen letelt. Liam akár egy fogva tartott rab üvegfalak közé zárva unottan feküdt az ágyán miközben nővérek és orvosok rohagáltak ki-be a kórteremből. Carol megvárta az utolsó távozását, aztán bebújt a fellebenő függöny mögé. A zsilip azonnal összezárt mögötte és egy adag fertőtlenítő permet került az arcába. Aztán az ajtó kinyílt a rövid folyosó túloldalán és Caroline belépett Liamhez. A fiú azonnal felült. Karikás szemeit dörzsölgette.

- Li, én vagyok. - súgta Carol.

- Mégis mi a francot keresel itt? Veszélyes vagy!

A fiú a falhoz lapult, Carol félelmet látott a szemében.

- Meg akarsz ölni Caroline?

A lány erre hitetlenkedve megrázta a fejét és óvatosan helyet foglalt az ágyon.

- Csak egy lopott pillanatot szeretnék. - magyarázta és Liam keze után nyúlt. Sápatag barátja elhúzta a kezét. Összegömbölyödött.

- Nem érhetsz hozzám. Rám nézve minden veszélyes.

- És ha ez lenne az utolsó napod? Az utolsó órád? - nógatta Caroline. „Mindkettőnk utolsó percei...”

Téren és időn át a két sors összeért.

Liam fáradtan elmosolyodott majd lassan elvált a faltól és a lány mellé ült. Váratlanul megszorította a lány kezét. Hátborzongató érzés volt mégis gyönyörű. Egymás felé fordultak, arcuk egyre közeledett míg Caroline a bőrén nem érezte a fiú elhaló lélegzetét.

- Sikerülhet Liam, nem kell elmenned. - suttogta a fiú szemébe nézve. Liam erre csak a fejét rázta.

- Csak egy napod van. - mondta és még közelebb hajolt. Caroline lehunyta a szemét. - Mi az amit meg kell tenned?

- El kell mondanom nekik hogy szeretem őket. - felelte a lány míg Liam ujjai a hajával játszottak. - El kell mondanom neked hogy szeretlek. - farkasszemet nézett a fiúval.

- Én tudom Carol. - vigyorodott el a fiú. A kérdés kimondatlanul lebegett kettejük között:- „És ők tudják?”

- És akkor Caroline mintha mindaddig fuldokolt volna előre bukott és levegő után kapott. Felismerte a bank komor falait. Összeszedve holmijait versenyt futott az idővel mielőtt családja útnak indul. Liamszavai ráébresztették: még soha nem mondta ki hangosan hogy mennyire szereti a szüleit és Jast. Folyton csak a gép előtt ültek és Carol úgy érezte nem is létezik számukra és meg sem próbált ezen változtatni. Életének utolsó perceiben is lóhalálában futott a pályaudvar felé. Már az utca sarkon járt amikor megbotlott és elterült a földön. Felpillantva alig maradt 1 perce. Aztán lehunyta a szemét és vett egy utolsó mély lélegzetet...

Mikor kinyitotta emberek gyűltek köréje és szölongatták. Caroline pedig értetlenül nézett fel rájuk a porból. A homokóra letelt. 2042. szeptember 14.-e volt. Majd hirtelen robbanás hallatszott, amibe beleremegtek a környező épületek. Emberek sikoltottak, Carolnak zúgott a füle. A tömeg közepén állva látta, hogy a pályaudvar romokban hever.

A homokóra lepergett. A családja a pályaudvaron volt.

Innen-Onnan

A láthatatlan munka világnapja—április 2.

Láthatatlan munkának tekintik a házimunka jelentős részét, a mosást, a főzést, a takarítást, a bevásárlást – de láthatatlan munkának számít a rendrakás vagy a gyermekek, idősek ellátása, gondozása is.

A láthatatlan munka nem csak fizikai munka. A határidők és fontos családi események észben tartása, a számlák befizetése, a családi büdzsé beosztása, programok szervezése, segítség a tanulásban is mind a láthatatlan munkához tartozik. A láthatatlan munka ennyiben mindenképpen félreérthető kifejezés. Talán jobb elnevezés volna a „nem értékelt” vagy „alulértékelt munka”. Nem sokra becsüljük ugyanis azt, hogy valaki tudja például, milyen méretű ruha kell a gyereknek, milyen gyógyszert szed a nagyi, mikor kell a kutyát oltásra vinni – pedig ezek komoly kognitív erőfeszítést igénylő feladatok. Talán mondani sem kell, hogy ezek oroszlátrészét a nők végzik világszerte. Nap mint nap teszik a dolgukat bármiféle társadalmi vagy gazdasági megbecsültség nélkül. Nincs köszönet, hisz a hagyományos (egyébként paternalista) felfogás szerint ez a nők „dolga” – ami persze alacsonyabb rendűnek számít, mint a „férfi munka”, amelyért fizetség jár. Még itt, az iskolában is, arra a kérdésre, hogy milyen az ideális nő, a fiúk válaszai között megtalálható az, hogy legyen háziasszony és végezze el az otthoni munkát (ami eddig rendben is van), miközben felháborodnak azon, ha a lányok kijelentik, hogy ők ugyanezt várják jövőbeli férjüktől. Pedig mi ebben a meglepő? Ma már a nők ugyanúgy dolgoznak, mint a férfiak, azzal a különbséggel, hogy azonos pozícióban lévő nő fizetése alacsonyabb, mint a vele egyenrangú férfié.

Persze nemcsak a nők otthoni munkáját nem becsüli társadalmunk, hanem azokét sem, akik vagy nem presztizsmunkát végeznek, vagy a háttérben dolgozva támogatják azokat, akik előtérben vannak egy-egy területen. Ha egy iskolára gondolunk, az jut eszünkbe, hogy kellenek bele diákok, tanárok, természetesen Vezetőség. De eszünkbe jut-e, hogy micsoda csapat áll mellettünk? Ott az egész gazdasági osztály, ott vannak a takarítóink, a konyha teljes személyzete, a mosolygós portások és persze az informatikus és karbantartó csapat. Nélkülük sem tanulni, sem tanítani nem tudnánk. Vagy gondoljunk a színházra. Nyilvánvaló, hogy kell rendező és kellenek színészek. De hányszor jutnak eszünkbe a jelmeztervezők, az öltöztetők, sminkesek, hangtechnikusok, sűgők, díszlettervezők-és rendezők, takarítók? Elég kevésszer, attól tartok.

Április 2. lehetőséget ad arra, hogy változtassunk szemléletünkön, megtanuljunk értékelni azt, ami magától értetődőnek látszik és megköszönjük azt a rengeteg munkát, amelyet értünk tesznek nap nap után azok, akiknek a munkáját esetleg eddig észre sem vettük.

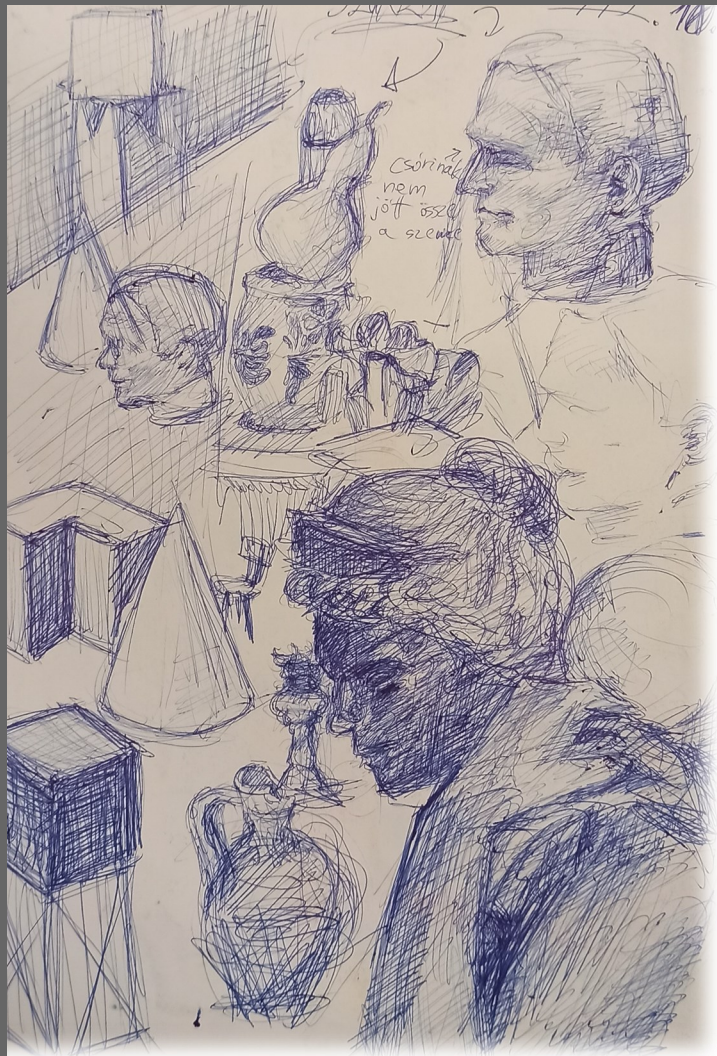

Cindarella

Művész Margit

AZ APOSTOL 2023.6.

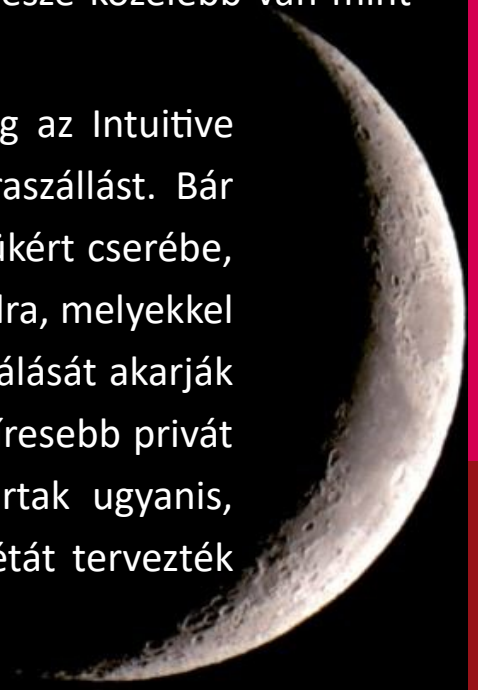
Természetes Tények

Holdbázis álmkép vagy sem?

A filmekben gyakran látjuk, amint az emberiség holdakon, más bolygókon esetleg aszteroidákon bányászik, hogy kinyerje a bennük lévő nyersanyagokat. Ehhez képest kevesen tudnak arról, hogy a jövő ezen része közelebb van mint

Nemrég, egész pontosan február 23.-án egy privát cég az Intuitive Machines lett az első cég amely véghezvitt egy holdraszállást. Bár ebben a misszióban még a NASA is segített. A segítségükért cserébe, több a NASA számára hasznos műszert feljutattak a holdra, melyekkel a jövőbeli holdraszállásokat és a Hold esetleges kolonizálását akarják megkönnyíteni. De mit csinált eközben a SpaceX a leghíresebb privát űrkutató cég? Sokmindent de nem csak ültek és vártak ugyanis, eközben ők az első a Holdról egészben visszatérő rakétát tervezték amelyről még nem sokat tudunk.

De miért is éri meg nekünk ezt a rengeteg pénzt, időt és energiát befektetni a Holdunkba? Nos a Hold nem sajtból van, hanem sokkal hasznosabb és értékesebb dolgokból például: alumínium, vas, magnézium, szilikon és megkötött formában oxigén. Továbbá kisebb mennyiségben tartalmazza a föld ritka fémeit is. De ami a kutatókat a leginkább érdekli az a víz. Mivel ebből rakéta üzemanyagot tudnának készíteni így megkönnyítve a rakéták tankolását az űrben. És nagy szerencsénkre bizonyos számítások szerint nagyjából 600 milliárd kg jég található a Holdunkon. De egy Holdbázis nem csak értékes alapanyagokkal hanem más előnyökkel is jár. A Hold alacsony gravitációjának, ami a Földnek egy hatoda, a rakéták sokkal egyszerűbben és kevesebb üzemanyag fogyasztásával tudják elhagyni a felszínt ezzel még hosszabb és gyorsabb űrutazást téve lehetővé.

Azt beszélük

Azt beszélük, van itt egy fodrászszalon, valamelyik mosdóban, ahol kinek pénzért, kinek barátságból hajat vág egy nagydiák. Azt beszélük, nem csinálja rosszul, bár van, aki már tiltakozott az eredmény ellen. Na, de mit lehet tenni? Ha egyszer levágták, a haj már úgy marad, akárki hullatja is érte könnyeit. Legközelebb legyen okosabb a kárvallott és menjen olyan hajszobrászhoz, aki képesítéssel is rendelkezik, mert az garanciát is vállal az eredményért.

Azt beszélük, egy Tanárnő egy romantika dolgozat keretein belül arcátlan módon ellenőrizni merte a kötelező olvasmány elolvasását. Mégiscsak arcátlanság, ami itt történik, mit meg nem engednek egyes tanárok maguknak.

Azt beszélük, hogy a kis hetedikesek a nyugati lépcsőn mágnessel dobálják a végzősöket. Hová jut ez a világ, ha már a szegény, megfáradt, védtelen 12-es sem lófrálhat anélkül a szünetben, hogy mindenféle aprónépek meg ne hajigálják? Bezzeg régen ilyen nem fordulhatott volna elő!

Azt beszélük, hogy a kajalopások miatt hoppon marad mindeki, mert egy menü lesz, és majd nézegethetünk, hogy hová vészett a luxuséletünk. Ehetik a vegák is a rántott húst, amikor az van, és sírhatunk majd azokon a napokon, amikor ugyanazt esszük, amit mindenki más a város gimnáziumaiban, hogy miért nem becsültük meg jó sorsunkat.

Művelt Margit

Horribile dictu (lat.) a. m. még mondani se lehet, mondani is szörnyű.

A kifejezést általában olyan helyzetekben használják, amikor valami rendkívül kellemetlen, negatív vagy szörnyű dologról van szó, és ezt kiemelve, erőteljesen akarják kifejezni. Emellett ez a mondat a mágikus gondolkodás egyik maradványa, mely szerint a teremtő szóval valami borzalmasat hozunk létre, ezért jelezzük, hogy nem áll szándékunkban létrehívni. persze ironikusan mondjuk, mikor olyan dolgokról van szó, amelyről tudjuk, hogy egyáltalán nem szörnyű, sőt szükséges beszélni.

DÖK

Az elmúlt hónap legfontosabb infóit találhatjátok ebben a cikkben:

A sportbajnokság megrendezésre került (foci és röpi). Az eredményeket a következő számban tudjátok majd megtekinteni.

- Ha már versenyekről van szó, a tavalyi nagy sikert aratott sakkbajnokság szintén újra megrendezésre került Szaplenczay Péternek (12.A) és Bene Csabának (12.A) hála. Mostmár a verseny utolsó fordulói zajlanak, hamarosan ott is kihirdethetjük a győztest.
- A DÖK nagy erővel dolgozik azon, hogy minél több ülőalkalmatossággal rendelkezzen iskolánk. A földszint és az első emeletek már fel vannak szerelve padokkal, székekkel. Így mi elsősorban a második emeletet céloztuk meg, a pingpong asztalos beugróban. Nem kell megijedni, marad a pingpong asztal, tudtok játszani változatlanul, azzal a plusszal, hogy mostmár nézőket is fogadhattok majd a nagy pingpong meccseitekre.
- A menzás problémával is foglalkozunk, próbálunk kitalálni valamit, amivel orvosolható lenne a helyzet.

Kéréseitekkel, ötleteitekkel nyugodtan forduljatok hozzánk, elértek minket a diakonkormanyzat@szmg.hu emailen.

Havi feladat

Haiku 俳句

Magyar nyelvű haikuirodalom a XX. század eleje óta létezik, bár költőink elsősorban a versforma az impresszionizmus jellegzetességeivel rokon vonásait ragadták meg, így a szigorúan kötött hossz, forma és motívumkincs helyett a tömör, képszerű ábrázolás, és a pillanatnyi benyomás megörökítése, valamint a háromsoros vershossz került előtérbe.

Napjainkban a magyar költők is egyre többen alkották és alkotják meg haikuikat. Nemcsak a négy évszakot megéneklő klasszikus haiku bűvöletében írnak, hanem a modern haikunak is vannak követői.

Szabályok

1. **Szótagszám** : az alkotások a nyugati hagyománynak megfelelően 3 soros, soronként 5, 7, 5 mora (magyatul szótag) hosszú költemények legyenek . Egyes szabályok szerint az első és az 5. szótag hangsúlyos.
2. **Évszakszó (kigo)** : a japán haikuban olyan szó, mely önmagában is alkalmas egy évszak felidézésére. Ilyen lehet például egy állat, valamilyen természeti elem, vagy ünnepek nevei. Sok klasszikus kigo szorosan a japán gondolkodásmódhoz kötődik, és más kultúrákban nem hordozza ugyanazt az asszociációt.
3. **Természeti kép** : a klasszikus haiku tematikájában szorosan a természethez kötődik, egyik leggyakoribb motívuma a természet

4. **Csattanó:** a klasszikus haiku Basó alkotta szabályai szerint az utolsó sor az első kettőben megrajzolt képhez képest egy váratlan, meglepő motívumot, újszerű gondolatot hoz be, ellentétbe hozva a vers két részét. Ez általában az utolsó sorban jelenik meg.
5. **Egyéb formai előírások :** a haikuban alapvetően nincsen rím, a japán költészet ezt az eszközt nem használja, ellenben előszeretettel használ alliterációt.
-

Havi feladatunk: Írjon egy haikut! Nem szükséges, hogy legyen benne kygo, vagy természeti kép, de figyeljen a szótagszámokra, a rím hiányára, és, ha lehet, a csattanó jelenlétére!

Két korcsolyázó
gyűlöli egymást.
De majd megtörik a jég.

Fürkészi a folyosókat,
Ebédre diákat eszik,
Mégse vizet, hanem tüzet hány.
~Gregorio Gloria ~

Ez haiku? Nem.
Megszegtem pár szabályt.
Át lettél verve.

Nem fogok kérni
Randevút a haláltól,
De ha jön, jöjjön.

Konokságodban
Bántod csak a másikat.
Nincs lágyság benned.

A matek tenger
A fizika az égbolt
Én vakond vagyok.
~Marlyin Mila~

Nincs története
Egy boldog embernek sem.
Nekem Te írtál.
~Oneófusz~

Szerkesztőink:

Fedőlap: Komáromi Hunor

Grafika: Novák Zolna

Ti Küldtétek: Marlyin Mila

Szárnyaló szavak: Szabadics Lilla

Innen-Onnan: Pacz Mercédesz

Művész Margit: Gregorio Glória

Természetes tények: Bodó Merse

Azt beszélnek: Hajas Botond - Pacz Mercédesz

Művelt Margit: Pacz Mercédesz

DÖK: Aranyvölgyi Virág

Havi feladat: Pacz Mercédesz

Főszerkesztő: Stróbl Levente

Tanári támogatóink:

Balla Lajos

Kurucz Balázs

Pacz Mercédesz

Amennyiben szeretnél lapunkba írni tedd meg, nyugodtan írd rá az egyes rovatok szerkesztőire, vagy keresd meg Pacz tanárnőt a tanárban!

Addig is kövesd insta-oldalunkat, ahol trendeket és friss pletykákat találhatsz: [tolladvan szmg pletykarovat](#)